

Évezredek filozófiája a mindennapokban

[Kattanj rá a filozófiára!](#)

Győr

[2017. április 20. csütörtök, 18.00](#)

Csatlakozni lehet: május 4-ig

A természet

Semmi sem olyan természetes az ember számára, mint maga a természet. Azonban nem filozófiai értelemben természetes – azaz, hogy minden megfeleljen az evolúciónak és az isteni törvény jól kidolgozott tervének –, hanem emberi értelemben, vagyis hogy minden az embert szolgálja. Minden csak érte van, azért, hogy mindenből hasznot húzhasson.

Minden, ami együtt él velünk a természetben, a rendelkezésünkre áll. A köveket minden további nélkül felhasználjuk, a növények azért vannak, hogy megegyük őket, vagy valamilyen tárgyat készítsünk belőlük, az állatokat – természetesen – megesszük, vagy pedig különféle munkákra fogjuk be. A föld azért van, hogy az általunk elvetett magok kicsírázzanak benne, vagy azért, hogy minél hamarabb és minél kisebb erőfeszítés árán

bocsássá rendelkezésünkre rejtett kincseit. Sőt, olyat is hallottunk, hogy a csillagok valójában lámpások az égen, amelyeket azért aggatott fel a Jóisten, hogy éjszakánként az embernek világítsanak – ha ez költészet, akkor nincs is szebb ennél. De ha csak haszonelvűség – amitől nagyon is tartok –, akkor azt állítjuk ezzel, hogy a csillagoknak muszáj fényleniük és világítaniuk, mert az emberek, vagyis AZ EMBER, a „teremtés koronája”, nem lát jól a sötétben...

Mintha a látszat elvakított volna bennünket, így aztán messze kerültünk attól, hogy tanuljunk a természet nyitott könyvéből. A legkisebb könyörület nélkül tesszük tönkre lapjait és borítóját, de hasznára nem válunk.

A természet az a természetes környezet, ahol a jelenleg szükséges tapasztalatokat megszerezhetjük. Ebben a világban nemcsak az ember él, kísérletezik és fejezi ki önmagát, hanem a kövek, a növények, az állatok és az égitestek is... Az evolúció hosszú létráján az emberi szint csupán egy a sok közül. És ki tudja, nem léteznek-e más lények is a természetben, amelyek magasabb rendűek az embernél, csak éppen nem vesszük észre őket? A kérdés az, hogy ha annyi mindent láthatunk, miért éppen azt nem látjuk, ami feljebb van nálunk?

Az anyagnak rengeteg, szinte megszámlálhatatlan megnyilvánulási formája létezik. Egyesek konkrétak és láthatóak, mások viszont kevésbé meghatározhatóak, és a szemünk sem érzékeli őket. Amikor a napfény beragyogja az eget és elvakít bennünket, mondhatjuk-e, hogy nincsenek csillagok? És amikor az éjszaka békés sötétjével beborítja környezetünket, és meglátjuk a csillagok ragyogását, mondhatjuk-e, hogy nincsenek színek? Vannak pillanatok, amelyekben egyes dolgok láthatóak, mások pedig nem. Vannak pillanatok, amelyekben bizonyos dolgok megnyilvánulnak, mások viszont nem. Mégis, mindegyikük él. Igen, csupán a

BUDAPEST

Főnix Kultúrműhely
Budapest VIII., Rigó utca 6–8.

[Mesedélután - Világszép Nászálskisasszony](#)

2017. április 22. szombat, 16.00

[Föld Napja a Gellért-hegyen](#)

2017. április 23. vasárnap, 9.00

Helyszín: Gellért-hegy

[FILO-Film: Human](#)

2017. április 26. szerda, 18.30

[További budapesti programjaink](#)

EGER

Az Új Akropolisz egri központja,
Törvényház u. 25. fszt. 2.

[Egri programjaink](#)

GYŐR

FILO-Pont, Kálóczy tér 15.

[FILO-Színkör: Örkeny-projekt](#)
2017. április 5. szerda, 16.30

[Önévedelemről elméletben és gyakorlatban](#)

2017. április 7. péntek, 18.00
A kurzus további alkalmai: május 19., június 2.

[Játékos kalandtúra gyerekeknek Győr belvárosában II.](#)

2017. április 18. kedd, 15.00
Helyszín: Győr belvárosa

[Folyók, ha találkozunk – városi séta a Föld Napján](#)

2017. április 22. szombat, 16.00
Helyszín: Győr belvárosa

[További győri programjaink](#)

pillanattól, valamint megfigyelési és megértési képességünkötől, sőt fejlődési szintünkötől függ, hogy észrevesszük-e őket.

Ahhoz, hogy megértsük, nem elég csak nézni a természetet. A megértés és a bölcsesség hiánya erősen korlátozza a látást. Annak az embernek, akinek az élet csupán az anyagi szinten való létezését jelenti, a természet néma marad. Annak viszont, aki belsőleg éledni kezd, a természet – ahogyan az előbb mondtuk, és előttünk is már oly sokan – egy nyitott könyv, az ismeretek felbecsülhetetlen tárháza. Ha csak úgy, közömbösen ránézünk egy falevélre, biztosan nem mond nekünk semmit, de ha figyelmesen szemléljük, sokat elárulhat. Ezernyi értelmes részlet fed fel magát, amely világosan megmutatja a levél életének titkát. A szín, a forma, a méret, az érzet, az, ahogyan befogadja a levegőt és a fényt, mind étellel teli megnyilvánulások, és a falevél életfolyamatait irányító intelligencia jelei.

Valószínű tehát, hogy mi, a látszattól elvakított emberek, csakis azért nem látjuk a saját életformánknál magasabb formákat, mert a természetre egy tudatlan lény közömbösségével nézünk. Pedig ahhoz, hogy megértsük, elég lenne, ha felrznánk magunkat a mély álomból.

Ahogyan a kőben ébrednek a fa leendő mozgása, ahogyan a növényben már mozgolódik az állat leendő érzékenysége, és ahogyan az állatban megmozdul az ember leendő intelligenciája, ugyanúgy mozdul meg az emberben is a szellemi ember bölcsessége.

PÉCS

Az Új Akropolisz pécsi központja,
János u. 6.

[Mese hab nélkül - Féljük-e a sárkányoktól?](#)

2017. április 22. szombat, 10.00
Helyszín: Tesz-Vesz Kuckó Játsszóház,
Szent Mór utca 5.

[További pécsi programjaink](#)

Az ég és a föld a természet színterei. A kettő között az élet számtalan formája nyilvánul meg. Az égből, a csillagok mély titkaiból kapják a kozmikus erőt, a jövő rejtélyét. A földön pedig egy másik rejtélybe, az anyag alakításának titkába, a múlt rejtélyébe eresztik gyökereiket. Platón szerint az élet minden megnyilvánulásában van egy kicsi az egyikből és a másikkól is, egy kicsi az anyagból, és egy kicsi a szellemből. Vállunkon cipeljük keresztünket, amely az egyik és a másik rész közötti egyensúly elérését vetíti elének.

A természetben minden lüktet és dalol. Semmi sem hallgat. Minden halad valami felé, minden beteljesíti a maga sorsát.

Ezért beszél Püthagorasz a szférák zenéjéről, a csillagok mozgásáról és arról a szimfóniáról, amelyet az égitegek forgása kelt.

A mi földi természetünk is lüktet és dalol. Ebben is vannak különleges hangok, amelyek saját mozgásuk ritmusából fakadnak. Hallgatók már csendben figyelve a természet neszezését? Nem az emberek létrehozta mesterséges természetről, nem a nagyvárosok és a gépek zajáról beszélnek. Hallgatók már a szél hangját, a falevelek susogását, a tenger morajlását, a körülöttünk szinte észrevétlenül nyüzsgő megannyi állat motoszkálását?

SZEGED

Concordia Kultúrműhely, Juhász Gyula u.
36/A

[Szegedi programjaink](#)

SZÉKESFEHÉRVÁR

Kairosz Kultúrműhely, Megyeház utca 22/a

[Színijáték vagy valóság? – Misztériumszínház Keleten és Nyugaton](#)

2017. április 22. szombat, 14.00

[További székesfehérvári programjaink](#)

Azok, akik értenek hozzá, azt mondják, hogy a természet a Földön „F” hangon énekel... Zenei skálánk hét hangra épül: C, D, E, F, G, A, H. Ez a hét hang megfelel a hét alapszínnek. Az a hang, amelyet felfoghatunk, vagyis a természet hangja, a középső hang. Ugyanaz, mint az emberé, aki keresztre van feszítve a térben. Három hang van alatta, és még három felette, az út egyik része mögötte, a másik fele pedig előtte. Keveréke az egyiknek és a másikkól is. Ez a természet. Ha egy kicsit felrznánk magunkat, meghallanánk, amint dalol.

Delia Steinberg Guzmán
Az Új Akropolisz nemzetközi elnöke

E havi számunkban:

A természet és bölcsesség szerelmesei

A türelem ereje – Jane Goodall

Az ember, aki fákat ültetett

„Hogy lehet az, hogy ha az emberi alkotásokat tönkreteszik, azt vandalizmusnak hívjuk, de ha a természet művét, Isten teremtményeit semmisítik meg, azt haladásnak mondjuk...” Jane Goodall

A természet és bölcsesség szerelmesei

Az Új Akropolisz önkénteseinek természetvédelmi csoportja közel 20 éve munkálkodik a természet és a benne élő lények megóvásán minden olyan városban és környékén, ahol a filozófiai iskolának központja van. A főváros szívében magasodó Gellért-hegy tisztaságáért például az évente

meghirdetett takarítási akciókkal rendszeresen 50–150 önkéntest mozgósítanak. A Duna-Ipoly Nemzeti Parkhoz tartozó Szénásokon kihelyezett odúkbán pedig madárcsaládok találnak békés és védett költőhelyre. A budapesti csoport tevékenységeiről és önkéntes munkájukban szerzett tapasztalataikról Pálosi-Magyar Myrtillel, a természetvédelmi csoport vezetőjével és Bakos Bettinával, a csoport biológus tagjával beszélgettünk.

Legközelebb áprilisban lesz Gellért-hegyi akció. Miért tartjátok fontosnak ezt a kezdeményezést?

PMM: Egyrészt azzal, hogy évente visszajárunk oda, egy gyönyörű és festői helyet ismerhetünk meg közelebről. Ilyenkor tavasszal, szép, napsütéses időben a szabad levegőn élmény a mozgás és az, hogy aktívan tehetünk a lakóhelyünk tisztaságáért. Tanárként az is fontos a számomra, hogy ezt az életérzést másoknak, a felnövő generációnak is át tudjuk adni, hiszen sok iskolás csoport is részt vesz ezeken a megmozdulásokon, aminek formáló ereje van, és ahol a fiatalok elsajátíthatják a környezetünkhöz való felelős viszonyulást.

BB: Talán nem mindenki tudja, de a hegy egy olyan országos jelentőségű természetvédelmi terület, ahol számos őshonos növényfaj maradt fent. Számunkra fontos ezeknek az értékeknek a megőrzése is. Az akciók fotósaként meg is örökítem ilyenkor a változást, és azt veszem észre, hogy miután felszedjük az akár évtizedek óta az avarban megbújó, bomladozó szemetet, lefestjük a padokat és korlátokat, kitisztítjuk a vízelvezető árkokat, olyan, mintha fellélegezne a talaj, és a környezet is megszépül.

A Duna-Ipoly Nemzeti Parkkal együttműködve más helyeken is segítetek az élővilág gondozásában.

BB: Igen, például 2010-ben 10 és idén újabb 9 madárodút készítettünk és helyeztünk ki a Kutya-hegyen. Ezeket és a szintén védett környéket polgári természetőrökkel évente három-négy alkalommal ellenőrizzük, tisztogatjuk, költéskor feljegyezzük a tojások vagy a kikelt, főleg széncinke-fiókák számát. Biológusként és kutatóként is azt tartom, hogy a természet részei vagyunk, egységet alkotunk, hatunk egymásra. Ha szemetelünk, az az élet törvényei alapján előbb-utóbb a tényrünkön fog kikötni, míg ha tisztán tartjuk, óvjuk a minket körülvevő világot, akkor azt is visszaadja, többszörösen is.

Elköteleztétek magatokat a természet szolgálata mellett. Hogy született meg bennetek ez a szándék és mi segít fenntartani?

PMM: Én is azt tapasztalom, hogy a természet – sokszor szavakkal ki sem fejezhető módon – minden pillanatban ad, feltölt és ezt szeretném viszonzni. Amikor kint vagyunk a szabadban, megismerjük és megszeretjük a növényeket, állatokat, és azután kezdünk el vágni arra, hogy amit megszerettünk, arról gondoskodjunk és felelősséget vállaljunk érte. A kisgyerekekben ez a késztetés még ösztönösen megvan.

Filozófusként, a bölcsesség szerelmeseiként amúgy is a világunk valódi értékeit keressük és igyekszünk ezekért tenni, megőrizni őket. A természet egy ilyen kincsünk, amely mostanában segítségért kiált, mert bajba került az emberi túlfogyasztás miatt, de mi vagyunk azok is, akik ezt orvosolhatjuk. A filozófia abban segít, hogy minél hamarabb ráébredjünk erre, és ha ez a tudás részünkkel válik és összefogunk, rendet teremthetünk saját környezetünkben. Ha egyre többen tevőlegesen képviselik mindezt, akkor ezek a kis tettek összeadódnak, egyre tisztább és egészségesebb lesz a Föld és vele együtt mi is.

Mindketten említettétek, hogy a természet és az érte való munkálkodás nemcsak sokat jelent, de sokat is ad nektek. Mondanátok erre példát?

PMM: Azt tapasztalom, hogy ez az egész nemcsak a környezetre jótékony, hanem a belső, lelki és szellemi szintekre is hat. Ha mondjuk a szemétszedést gyakorlatként fogjuk fel és

tudatosan cselekszünk, akkor ugyanúgy, ahogy az avar alól felbukkan az évtizedes szemét, lelki szinten is feljöhetnek régi megoldatlan kérdések, amikbe ha beleássuk magunkat, észrevehetjük, hogy mi az, amitől érdemes lehet megszabadulni. A belső szemetet felszedni és kirakni ugyanakkora, ha nem nagyobb körültekintést és tudatosságot igényel. De megéri, mert olyan változást és megújulást hozhat, mint amikor a kígyó levedli a bőrt.

BB: Számomra nagy élményt jelent, hogy ott a természetben mindig ki tudok kapcsolni és egy dombról vagy egy hegyről lenézve láthatom a távolságokat, ugyanakkor, ha leguggolok, a hangyát is a fűszálak között. Ez rész–egész szemléletet ad, és ez a természeti tudatosság fejleszti a gondolati tudatosságot is. Szeretem nézni, amikor a méhek virágról–virágra szállnak, ami arra tanít, hogy el kell engedni a múltat, mint ahogy a virág is elengedi az őt beporzó méhecskét, miközben az esszencia megmarad. Számomra az az üzenet, hogy merhetünk távolabbra tekinteni, és egyszerre közelre is nézhetünk. Elmélyíthetünk vagy elengedhetünk tapasztalatokat, és mindig eldönthetjük, hogy éppen melyikre van szükség. A természeti példák önmagukért beszélnek, és ha megtanulunk figyelni, olvashatunk a Természet könyvében és felfedezhetjük rejtett törvényeit.

Udvardi Veronika

A türelem ereje – Jane Goodall

Vannak emberek, akik kedvelik a csendet, a nyugalmat, a természet közelségét. Nem bánják, ha alig-alig kell érintkezniük más emberekkel. Képesek hosszan, kitartóan, alaposan megfigyelni a környezetüket, elmélyült kutatásaik révén akár nagy felfedezésekkel járulhatnak hozzá a tudományos eredményekhez. És vannak emberek, akik elemükben vannak, ha nagy plénum előtt szerepelhetnek, ha előadhatnak. Akik törekszenek rá, hogy minél több helyre eljussanak a világon, kapcsolatba kerülhessenek minél több emberrel. Ők általában a kevésbé pezsgő körülményeket viselik nehezebben. És vannak néhányan, akikre mindkettő igaz...

A kislány, aki a frászt hozta a családjára, amikor órákra eltűnt, mert a tyúkolban a szalma közé bújva várta ki, hogy a tyúkból előbújjon a tojás, kutató alkatnak ígérkezett. Arról ábrándozott, hogy Afrikába megy és a vadonban él majd, mint kedvenc hősei, Tarzan és dr. Dolittle.

A 20. század közepének Angliájában mindez képtelenségnek tűnt, pláne, hogy Jane Goodall titkárnői képesítéssel egy idegen kontinensen akart tudományos végzettséget igénylő, „férfi szakmában” elhelyezkedni. De aki mer, az nyer. Bár a családnak biciklire sem tellett, 1957-re a még csak 23 éves lány összespórolta magának a hajóútra valót, és belevágott a nagy kalandba. A sors összehozta Louis Leakeyvel, a neves kutatóval, aki a csimpánzok tanulmányozásával akart többet megtudni az emberiség őstörténetéről. Ehhez épp olyasvalakit keresett, akinek az elméjét nem zárják keretek közé az egyetemen oktatott elképzelések. Leakey ráadásul úgy vélte, hogy a nők jobb megfigyelők, hiszen egy jó anyának türelmesnek kell lennie, és villámgyorsan meg kell értenie, mire van szüksége az olyan nem verbális lényeknek, amilyenek a gyerekei, amikor még nem tudnak beszélni.

Jane Goodall így fittyet hányva a kételkedők szavára, eljutott a tanzániai őserdőbe. Nem is csak

egy-két hétre, ahogy akkoriban a kutatóknál szokás volt, hanem hónapokon át élt a vadonban. A csimpánzok személyes ismerősei lettek, akiknek a tudományos módszertan számjelölései helyett neveket adott. „Szürkeszakállú Dávid” és társai pedig szép lassan elfogadták a „csupaszmajmot”, aki így megismerhette világukat.

A fiatal nő felfedezései átalakították az emberek és állatok közt húzódó határokról alkotott tudományos képet. Kiderült, hogy nem az ember az egyetlen, aki képes szerszámokat használni, sőt készíteni, bár korábban ezt tekintették a fő választóvonalnak. Az 1974-ben kezdődő „négyéves polgárháború” idején dr. Goodall felfedezte, hogy a csimpánzok fejlett rokonaikhoz hasonlóan sajnos arra is képesek, hogy szervezett támadást indítsanak és véres háborút viseljenek fajtársaik ellen. De talált példát arra is, hogy örökbe fogadnak velük közeli rokonságban nem álló, árván maradt kölyköket.

Az egyetemi végzettség nélkül PhD-fokozatot szerző Goodall nem érte be azzal, hogy az őserdőben kutatásokat folytasson. Létrehozta a Gombe Nemzeti Parkot, a Jane Goodall Intézetet, amely vezető szerepet tölt be a csimpánzok és élőhelyeik védelmében. Eredményeiről számos könyvet írt, és ezzel nemcsak olvasók ezreivel ismertette meg a szívének olyan kedves élőlényeket, de ismertsége révén nők sokaságát ösztönözte arra, hogy kutatópályára lépjenek.

Mindezek ellenére sokáig úgy tűnt, Jane Goodall primatológiai, azaz főemlősökkel tanulmányozó kutató marad. Egy 1986-os konferencia döbbsentette rá, hogy szeretett csimpánzai és még számos faj pusztulásra van ítélve az afrikai erdőirtások miatt. Ő maga így emlékezett erre a fordulóponton: *„Úgy mentem el a konferenciára, hogy majd folytatom ezt az idilli életet. Kimenni a terepre, adatokat gyűjteni, a csimpánzok között lenni, elemezni a látottakat. Imádtam. És úgy mentem el onnan, hogy mivel annyi mindent kaptam a csimpánzoktól, most már ideje, hogy én is tegyek valamit értük. Így lettem aktivista.”*

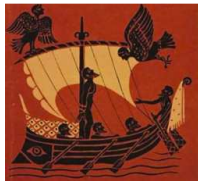
És amilyen türelemmel kereste addig a módját, hogy hogyan értse meg az állatok világát, most épp olyan kitartóan vetette bele magát a küzdelembe, hogy megértse az emberekkel: meg kellene tanulnunk harmóniában élni a természettel és egymással. A korábbi csendes kutatóéletnek nyoma sem maradt. A most 83 éves hölgy évente nagyjából 300 napot utazik, világszerte telt házas előadásokat tart, iskolákat látogat, az ENSZ békenagykövetségként próbálja mozgósítani az embereket, hogy ismerjék fel és vállalják személyes felelősségüket a világ sorsáért és merjenek élni a változtatás lehetőségével.

Ahogy a csimpánzokban is megvan a hajlam a háborúskodásra és az egymással való szolidaritásra, együttműködésre, bennünk is többféle késztetés lakik. Az ember kiváltsága azonban, hogy tudatosan választhat, erőfeszítéseket tehet, hogy a szolidaritás győzzön. Goodall legismertebb kezdeményezése, a *Rügyek és gyökerek* kifejezetten a fiatalokat célozza meg ezzel az üzenettel. A világszerte szerveződő hálózat minden csoportjának három projektet kell választania. Egyet az emberek védelmében, hogy jobb életük legyen, egyet az állatok és egyet a természet védelmében. Így ezek a gyerekek, kamaszok pártfogásukba vesznek magukra maradt időseket, fákat ültetnek, menhelyeknek gyűjtenek vagy épp egymással háborúban álló országok állampolgáraiként egy asztalhoz ülve a béke megteremtésének lehetőségéről beszélgetnek. Márpedig ha a fiatalokat sikerül a jó ügy mellé állítani, az, ahogy Goodall önéletrajzi írásának címe is mondja: Ok a reményre. A csimpánzoknak és az egész bolygónak.

Kovács-Torma Réka

Házunk táján

Odüsszeusz a gimnáziumban

Hogyan lehet közel hozni a mai kamaszokhoz Odüsszeusz több ezer éves történetét? Erre tettek kísérletet önkénteseink a Dunaújvárosi Szakképzési Centrum Rudas Szakgimnáziumában.

[Tovább](#)

Lélekújító program fogvatartottaknak

A győri börtönben az Új Akropolisz művészeti csoportja fogvatartottaknak adta elő *Phoenixmadár* című, megtisztulásról, megújulásról szóló műsorát.

[Tovább](#)

FILO-Szinkör: Örkény-projekt

Április elején indul Győrött az Új Akropolisz 12 alkalmas kurzusa, amely zárásaként a résztvevők színpadra viszik Örkény István válogatott egyperceseit és néhány egyéb írását.

[Tovább](#)

Új Akropolisz a világban

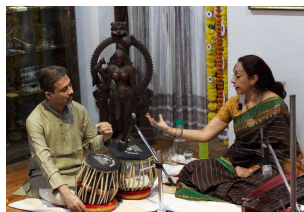
F
i
l
o
z
ó
f
i
a

Leonardo hét alapelve – workshop (Sofia, Bulgária)

Századokkal halála után Leonardo da Vinci, a tudós és művész még mindig lenyűgöz minket megszámlálhatatlan technológiai újításával és páratlan műalkotásaival. Az Új Akropolisz workshopot szentelt Sofiában azoknak az életelveknek, amelyek munkáját és minden törekvését vezérelték. Az elméleti okfejtéseken túl a résztvevők lehetőséget kaptak, hogy néhány feladat kapcsán a gyakorlatban is kipróbálhassák, milyen egy zseni szemével nézni a körülöttünk levő világot.

K
u
l
t
ú
r
a

Zenei párbeszéd – kultúrest (Mumbai, India)

Az Új Akropolisz új, colabai központja Jayanthi Nayak énekest fogadhatta a Zenei párbeszéd című kulturális esten. Az ötven résztvevőt vonzó előadás célja az volt, hogy bemutassa, hogyan jelenik meg a filozófia a klasszikus indiai zenében.

Előadásában a művész nő kiemelte, milyen fontos a harmónia megjelenítése, és hangsúlyozta, hogy bár a harmónia a színpadon álló művészek között és rajtuk keresztül mutatkozik meg, nélkülözhetetlen, hogy előbb önmagukban hozzák létre, és csak ezután tudják megérinteni a közönség szívét.

Ö
n
k
é
n
t
e
s
s
é
g

„Együtt jobba tehetjük a világot” (Larissa, Görögország)

A hetedik egymást követő évben gyűjtenek a larissai Új Akropolisz önkéntesei ruhákat és használt játékokat „Együtt jobba tehetjük a világot” szlogennel. Az adományokat a városi szociális bolton keresztül osztják szét a rászorulóknak között.

További híreink a nagyvilágból [angol](#) és [spanyol](#) nyelven.

Ajánló

Az ember, aki fákat ültetett

Volt egyszer egy ember, aki miután elvégezte megszokott teendőit, mindennap kiválogatott száz egészséges makkot, és másnap gondosan elültette őket. Aztán évek múlva fák sarjadtak a kietlen tájon, és az emberek nem értették, honnan kerültek oda. Majd újabb évek teltek el, és valóságos vadon keletkezett a magoncok helyén. Még néhány év, és az egykor sivár tájat benépesítette az élet.

Mennyit ér egyetlen ember kitartó munkája?

Megváltoztathatjuk-e környezetünket vagy a világot? [A harmincperces, Jean Giono elbeszélése nyomán készült animációs film](#) inspiráló példa a jó szándék és a kitartás erejéről, és bátorítás, hogy mi is megkeressük magunkban az erőt és a célt, hogy „faültetőkké”, „hétköznapi hősöké” váljunk.

[Nyomtatható formátum letöltése.](#)

A korábbi számok között [itt](#) böngészhetsz.

Kérjük, küldj üzenetet az elehir@ujakropolisz.hu címre, ha a hírlevéllel kapcsolatban bármilyen észrevételed van.

„Új Akropolisz Filozófiai Iskola” Kulturális Közhasznú Egyesület © 2009–2017
Ha nem kérsz több hírlevelet, azt a [\[url:leiratkozás\]leiratkozás\[/url:leiratkozás\]](#) linken jelezheted.